

Continuem treballant

Pot semblar obvi, però aquestes terres no serien el que són sense el riu. L'Ebre, amb el seu pas lent i inexorable, ha marcat i marca la personalitat dels pobles que han crescut a la seva ribera i la de les persones que han lluitat durant segles per convertir aquelles terres fèrtils, però dures, i aquelles aigües només tranquil·les en aparença en una font de vida i de riquesa singular.

L'Ebre ha estat, des que en tenim notícia històrica, un punt estratègic per als pobles que van habitar la península i dominaren la Mediterrània. Els ibers s'hi van assentar seguint-ne el curs, els cartaginesos i els romans lluitaren per la seva dominació i els cristians i els àrabs el convertiren en frontera i terra de marca, però també en punt de contacte i d'intercanvi entre dues cultures que acabaren convivint i, en bona part, compartint.

La història natural i la que hem fet els humans han convertit aquest punt de la Mediterrània en un lloc especial. Un lloc amb unes condicions geogràfiques diferents, amb grans planes al·luvials i amb una abundor d'aigua difícil de trobar en altres parts de la geografia del Mare Nostrum. Unes condicions històriques i orogràfiques que doten aquestes terres d'uns valors prou singulars.

I és a partir d'aquesta singularitat, d'aquestes peculiaritats, del clima, de la fauna, del paisatge, del patrimoni arquitectònic i urbà, del mar, la pesca i els ports, de les capacitats turístiques, de les possibilitats humanes, que les Terres de l'Ebre troben un model de desenvolupament propi.

Un model basat en nous valors. En els valors que el segle que comencem planteja com a prioritaris. En la promoció de noves activitats que tenen com a atracció el coneixement de la natura; el turisme cultural; una agricultura i una ramaderia basades en la qualitat del producte; l'aplicació de noves tecnologies en la generació de nous recursos com la piscicultura; el lleure i l'esbarjo no massificats, amb oferta de serveis nàutics i residencials atractius; el manteniment d'activitats tradicionals, molt valorades, i combinades amb les tècniques que ens ofereix la nova economia, basada en el coneixement i la globalitat, que permetran treure el màxim rendiment i projecció de les nostres iniciatives.

Tot això necessita, però, tres coses. La primera és una bona planificació. Hem de saber on volem anar tots plegats i posar-nos d'acord sobre els mitjans i els esforços que estem disposats a aportar-hi. Per això ens estem dotant d'un Pla general parcial que fixarà tots aquests consensos i es convertirà en una guia d'actuació.

La segona és la inversió. Una inversió que, com queda palès amb les dades del pressupost d'enguany, està per sobre de la mitjana catalana, i que té per objectius millorar de manera clara la mobilitat i l'accessibilitat a les comarques de l'Ebre, amb actuacions com la via ràpida de Tortosa a l'Aldea, o les intervencions per convertir l'Eix de l'Ebre en un autèntic element d'articulació cap a l'interior. A més, pretenem potenciar l'assentament d'indústries i la consolidació de les existents amb actuacions com el Pla estratègic per millorar el sud del front portuari català o la preparació de sòl per arribar a convertir l'estació de l'Aldea, on aviat hauria de parar l'Euromed, en un autèntic intercanviador de mercaderies. Finalment, hi ha totes les obres vinculades, un cop més, al riu: la creació d'un eix navegable o l'aprofitament raonable i sostenible de les seves aigües per a l'agricultura i per a les necessitats futures i presents de la indústria, les persones i aquests béns naturals tan valuosos de la seva ribera i el seu delta.

Però, el tercer i més transcendent dels factors que hi juguen és l'humà. Ens caldrà comptar amb persones preparades i amb ànim emprenedor, que tinguin ganes de continuar treballant per treure el millor de la natura, la història i les possibilitats que ens ofereix la nova societat i la nova economia. Gent que s'estimi el país i que estigui disposada a transformar-lo i millorar-lo. Gent que, com els protagonistes de les novel·les de Sebastià Joan Arbó o els personatges reals que van transformar els fangars en arrossars, continuïn tenint visió, ganes i il·lusió de tirar endavant.

Pere Macias i Arau,
conseller